

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1675/2560

พนักงานอัยการจังหวัดเลย โจทก์ นางจอม วันนะเส็ง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 227/1, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาศาลยุติธรรม พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.อาญาศาลยุติธรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.อาญาศาลยุติธรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.อาญาศาลยุติธรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.อาญาศาลยุติธรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.อาญาศาลยุติธรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 65, พ.ร.บ.อาญาศาลยุติธรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.อาญาศาลยุติธรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.อาญาศาลยุติธรรมให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 6, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 43 ทวิ, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 157/1, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 84, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 226

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 2 เบิกความสอดคล้องกับคำให้การชั้นสอบสวนว่า วันเกิดเหตุจำเลยที่ 3 โทรศัพท์มาหาจำเลยที่ 2 บอกให้ไปรับของที่ตลาดบ้านนาอ้อให้จำเลยที่ 3 เชื่อว่าจำเลยที่ 2 ให้การชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจไม่ได้เกิดขึ้นจากการบังคับขู่เข็ญ ทั้งคำให้การของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวมิได้เป็นเรื่องปิดความผิดของจำเลยที่ 2 ผู้ชดทอนให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 3 แต่ผู้เดียว คงเป็นการแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในการกระทำความผิดของตนยิ่งกว่าการปรักปรำกลั่นแกล้งจำเลยที่ 3 แม้คำให้การของจำเลยที่ 2 เป็นคำชดทอน แต่ก็ไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 โดยจะรับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 ได้ต่อเมื่อมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษ หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาศาลยุติธรรม พ.ศ.2550 มาตรา 3 ร้อยตำรวจโท ว. เบิกความว่า พยานได้ตรวจสอบข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ปรากฏว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 มีการโทรศัพท์ติดต่อกันโดยวันเกิดเหตุก่อนถูกจับกุม จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ 3 รวม 6 ครั้ง และจำเลยที่ 3 โทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ 2 รวม 2 ครั้ง แม้ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 3 โทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ 2 เกี่ยวกับเรื่องใด และพันตำรวจโท พ. กับพวกไม่ได้ยินคำพูดของจำเลยที่ 2 ขณะพูดโทรศัพท์กับจำเลยที่ 3 ก็ตาม แต่ตามข้อมูลการใช้โทรศัพท์ก็ระบุว่า วันเกิดเหตุจำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้โทรศัพท์ติดต่อกันซึ่งเป็นช่วงเวลาใกล้เคียงกับที่พันตำรวจโท พ. กับพวกให้จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ 3 เพื่อให้ไปรับเมทแอมเฟตามีนของกลาง หากจำเลยที่ 3 มีไข้ผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 2 ดังที่จำเลยที่ 2 ให้การไว้ในชั้นสอบสวน ก็ไม่มีเหตุที่จำเลยที่ 2 จะโทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ 3 ในช่วงเวลานั้น เชื่อว่าจำเลยที่ 3 ได้ว่าจ้างให้จำเลยที่ 2 ไปรับเมทแอมเฟตามีนของกลางจริง จึงทำให้คำชดทอนของจำเลยที่ 2 ประกอบไปด้วยเหตุผลและรับฟังเป็นความจริงได้ เป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือในการพิสูจน์ความจริง คำชดทอนของจำเลยที่ 2 จึงเป็นคำชดทอนที่มีเหตุผลอันหนักแน่นอันควรแก่การเชื่อถือ และรับฟังได้ตามบทบัญญัติดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 65, 66, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ

ยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 6 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522 มาตรา 43 ทวิ, 157/1 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 84, 91 ริมเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพในข้อหาร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ส่วนข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้การปฏิเสธ แต่เมื่อสืบพยานโจทก์เสร็จแล้ว จำเลยที่ 2 ขอลงคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นปฏิเสธ จำเลยที่ 3 ให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 84 วรรคสอง และพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 6 (1) จำคุกจำเลยทั้งสามคนละ 16 ปี และปรับคนละ 900,000 บาท จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 1 กึ่งหนึ่ง และจำเลยที่ 2 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 8 ปี และปรับ 450,000 บาท จำเลยที่ 2 มีกำหนด 10 ปี 8 เดือน และปรับ 600,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกินกว่า 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริมเมทแอมเฟตามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของกลาง ข้อหาอื่นให้ยก จำเลยที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ลดโทษให้จำเลยที่ 3 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 10 ปี 8 เดือน และปรับ 600,000 บาท นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยที่ 3 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2557 เวลา 15.30 นาฬิกา พันตำรวจโทไพโรจน์ ร้อยตำรวจตรีเวช ร้อยตำรวจโทอำนาจ ร้อยตำรวจโทพงศ์พิพัฒน์ กับพวก เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรโพธารอง จับกุมจำเลยที่ 1 ได้ พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 998 เม็ด น้ำหนักสุทธิ 91.987 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 15.059 กรัม ตามรายงานผลการตรวจพิสูจน์ และโทรศัพท์เคลื่อนที่ 1 เครื่อง เป็นของกลาง โดยจำเลยที่ 1 ให้การว่า จะนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปส่งให้จำเลยที่ 2 ซึ่งรออยู่ที่ตลาดนาอ้อ พันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกจึงให้จำเลยที่ 1 โทรศัพท์หาจำเลยที่ 2 แจ้งว่าจะรออยู่ที่ศาลาที่พักผู้โดยสารข้างตลาดนาอ้อ ต่อมาจำเลยที่ 2 มายังบริเวณดังกล่าว ขณะที่จำเลยที่ 1 กำลังยื่นเมทแอมเฟตามีนของกลางให้จำเลยที่ 2 พันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกจึงเข้าจับกุมจำเลยที่ 2 พร้อมยึดได้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 09 2314 7765 เป็นของกลาง จำเลยที่ 2 ให้การว่าจะนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปให้ผู้ว่าจ้าง โดยได้รับค่าจ้าง 20,000 บาท พันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกจึงให้จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ให้ผู้ว่าจ้างมารับเมทแอมเฟตามีนที่โรมันสำปะหลังบ้านนาแหม ตำบลนาแหม อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย แต่ผู้ว่าจ้างไม่มารับ ต่อมาวันที่ 25 มีนาคม 2557 พันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกจับกุมจำเลยที่ 3 ได้พร้อมยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายเลข 08 2852 2822 เป็นของกลาง คดีสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 2 กับคดีสำหรับจำเลยที่ 3 ในความผิดฐานก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดฐานร่วมกันนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งเมทแอมเฟตามีน ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่า จำเลยที่ 3 กระทำความผิดฐานก่อให้เกิดผู้อื่นมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ โดยจำเลยที่ 3 ฎีกาว่า คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 2 เกิดจากการบังคับขู่เข็ญเป็น

พยานหลักฐานที่มีได้เกิดขึ้น โดยสมัครใจและเป็นพยานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบจึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 ซึ่งมีลักษณะเป็นคำชัดทอด ซึ่งศาลจะต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง รายการการใช้โทรศัพท์ของจำเลยที่ 3 และที่ 2 นำมารับฟังเป็นผลร้ายแก่จำเลยที่ 3 ไม่ได้เพราะไม่มีข้อบ่งชี้ว่าจำเลยที่ 3 โทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ 2 เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามฟ้อง และพันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกก็ไม่ได้ยินคำพูดของจำเลยที่ 2 ขณะพูดโทรศัพท์ คำเบิกความของพยานโจทก์มีพิรุธผิดวิสัยไม่ให้อำเลยที่ 2 นำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปส่งมอบให้ผู้ว่าจ้างที่บ้านหรือวางแผนจับกุมผู้ว่าจ้างที่บ้าน เพื่อเป็นการแสวงหาพยานหลักฐานที่พิสูจน์ความผิด และจับกุมจำเลยที่ 3 หลังเกิดเหตุกว่า 12 วันนั้น เห็นว่า พันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกจับกุมจำเลยที่ 1 ได้ พร้อมเมทแอมเฟตามีนของกลาง โดยจำเลยที่ 1 ให้การว่าจะนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปส่งให้จำเลยที่ 2 ซึ่งรออยู่ที่ตลาดนาอ้อ พันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกจึงให้จำเลยที่ 1 โทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ 2 เพื่อมารับเมทแอมเฟตามีนของกลาง ต่อมาจับกุมจำเลยที่ 2 ซึ่งมารับเมทแอมเฟตามีนของกลางได้ โดยจำเลยที่ 2 ให้การว่าจะนำเมทแอมเฟตามีนของกลางไปให้ผู้ว่าจ้าง โดยได้รับค่าจ้าง 20,000 บาท ดังนี้ การที่พันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกให้จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ให้ผู้ว่าจ้างมารับเมทแอมเฟตามีนของกลางที่ไร่มันสำปะหลังบ้านนาแหม ถือได้ว่าเป็นการแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ถึงการกระทำความผิดของจำเลยที่ 3 ซึ่งการแสวงหาพยานหลักฐานดังกล่าวมีหลายวิธีขึ้นอยู่กับดุลพินิจของเจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุม กรณีไม่จำเป็นต้องดำเนินการดังเช่นที่จำเลยที่ 3 ฎีกาก็ได้ ทั้งร้อยตำรวจโทวิระชัย พนักงานสอบสวนเป็นพยานเบิกความว่า พยานได้รวบรวมพยานหลักฐานและเสนอศาลชั้นต้นของอนุมัติหมายจับจำเลยที่ 3 ดังนี้ การที่พันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกจับกุมจำเลยที่ 3 หลังเกิดเหตุจนถึง 12 วัน จึงเป็นผลสืบเนื่องมาจากการรวบรวมพยานหลักฐานและขออนุมัติหมายจับจากศาลชั้นต้นของพนักงานสอบสวน คำเบิกความของพยานโจทก์ในคดีนี้จึงเป็นการดำเนินการตามขั้นตอนไม่เป็นการผิดวิสัยจนถึงเป็นพิรุธ ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2557 จำเลยที่ 2 ให้การขึ้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การว่า เมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2557 เวลา 15.30 นาฬิกา จำเลยที่ 3 มาหาจำเลยที่ 2 ที่บ้านโดยบอกให้ไปรับเมทแอมเฟตามีนจากนางจอม คนลาว ที่นำเมทแอมเฟตามีนมาส่งให้ที่ศาลาหน้าตลาดนาอ้อ โดยจะให้ค่าจ้างเป็นเงิน 20,000 บาท อันเป็นการให้การหลังจากที่จำเลยที่ 2 ถูกจับกุมเพียง 1 วัน ซึ่งจำเลยที่ 2 ยังไม่มีเวลาคิดไตร่ตรองบิดเบือนข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น ทั้งการสอบสวนจำเลยที่ 2 ดังกล่าวก็มีนายกิตติพันธุ์ หนายความเข้าร่วมฟังการสอบสวนจำเลยที่ 2 ด้วย ประกอบร้อยตำรวจโทวิระชัยเบิกความตอบทนายจำเลยที่ 1 และที่ 2 ถามค้านว่า พยานสอบปากคำจำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ต้องหาและในฐานะพยานตามบันทึกคำให้การ กับได้ให้จำเลยที่ 2 อ่านข้อความในบันทึกคำให้การทั้งสองฉบับก่อน และพยานได้อ่านให้ฟังด้วย เมื่อจำเลยที่ 2 รับว่าถูกต้องจึงได้ลงชื่อไว้ และจำเลยที่ 2 ก็เบิกความสอดคล้องกับคำให้การขึ้นสอบสวนว่า วันเกิดเหตุเวลา 15.30 นาฬิกา จำเลยที่ 3 โทรศัพท์มาหาจำเลยที่ 2 บอกให้จำเลยที่ 2 ไปรับของที่ตลาดบ้านนาอ้อให้จำเลยที่ 3 เชื่อว่าจำเลยที่ 2 ให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การด้วยความสมัครใจไม่ได้เกิดขึ้นจากการบังคับขู่เข็ญแต่อย่างใด ทั้งคำให้การของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวมิได้เป็นเรื่องปิดความผิดของจำเลยที่ 2 ผู้ชัดทอดให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 3 แต่ผู้เดียว คงเป็นการแจ้งเรื่องราวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในการกระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปรักปรำกลั่นแกล้งจำเลยที่ 3 แม้คำให้การของจำเลยที่ 2 เป็นคำชัดทอด แต่ก็ไม่มีกฎหมายห้ามมิให้รับฟังลงโทษจำเลยที่ 3 โดยจะรับฟังลงโทษจำเลยที่ 3

ได้ต่อเมื่อมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษ หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 ร้อยตำรวจโทวิระชัยเบิกความว่า พยานได้ตรวจสอบข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ปรากฏว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 มีการโทรศัพท์ติดต่อกัน โดยในวันที่ 13 มีนาคม 2557 จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ 3 รวม 6 ครั้ง และจำเลยที่ 3 โทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ 2 รวม 2 ครั้ง เมื่อเวลา 8.50 นาฬิกา และ 15.42 นาฬิกา ตามข้อมูลการใช้โทรศัพท์ แม้ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 3 โทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 2 เกี่ยวกับเรื่องใด และพันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกไม่ได้ยินคำพูดของจำเลยที่ 2 ขณะพูดโทรศัพท์กับจำเลยที่ 3 ก็ตาม แต่ตามข้อมูลการใช้โทรศัพท์ ระบุว่า วันเกิดเหตุในช่วงเวลา 15.41.04 ถึงช่วงเวลา 15.57.48 นาฬิกา จำเลยที่ 2 และที่ 3 ได้โทรศัพท์ติดต่อกัน ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวเป็นเวลาใกล้เคียงกับที่พันตำรวจโทไพโรจน์กับพวกให้จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ไปหาจำเลยที่ 3 เพื่อให้ไปรับเมทแอมเฟตามีนของกลาง หากจำเลยที่ 3 มิใช่ผู้ว่าจ้างจำเลยที่ 2 ดังที่จำเลยที่ 2 ให้การไว้ในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การแล้ว ก็ไม่มีเหตุที่จำเลยที่ 2 จะโทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยที่ 3 ในช่วงเวลานั้น เชื่อว่าจำเลยที่ 3 ได้ว่าจ้างให้จำเลยที่ 2 ไปรับเมทแอมเฟตามีนของกลางจริง จึงทำให้คำชดทอของจำเลยที่ 2 ประกอบไปด้วยเหตุผลและรับฟังเป็นความจริงได้ เป็นพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือในการพิสูจน์ความจริง คำชดทอของจำเลยที่ 2 จึงเป็นคำชดทอที่มีเหตุผลอันหนักแน่นอันควรแก่การเชื่อถือ และรับฟังได้ตามบทบัญญัติดังกล่าว พยานหลักฐานโจทก์จึงมีน้ำหนักรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 3 ก่อให้ผู้อื่นมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · นิพนธ์ ใจสำราญ · ไมตรี สุเทพากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1675/2560>